

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 205.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939086000/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Helvede!» – »Nei, du vaagner ved Indgangen til Helligdommen! Han som har ført dig hertil, vil komme, naar du kalder, og tage din Sjæl med sig til Guds Rige!» – »Christus! O, hvis det var muligt? Jeg har lidet saameget, og smægtet efter Lægedom, men jeg søgte den ikke hos ham! Han kunde maaskee have hjulpet mig! Hvorfor har man ikke lært mig ham at kjende – Ingen viste mig til ham! – Jo, jeg har jo tidt hørt Tale om Christus, men jeg lyttede dertil, som til et smukt Sagn, et lysende Exempel blandt utallige andre, paa Kjærlighed og Opoftelse! Jeg var tryk i min Blindhed og Ufølsomhed! – Jeg har jo tidt været i denne Kirke – Juledag har jeg hørt Evangeliet: Eder er idag en Frelser født! uden at takke Gud for den store Glæde Englene forkyndte. Her har jeg lovet at forsage Djævelen, skjøndt jeg ikke troede paa ham! mit Hjerte havde ingen Deel i det ja jeg maatte sige – derfor har han taget mit Hjerte heh! – Og her – vedblev hun med skjælvende Stemme – »er de Ord udtalt til mig, som nu vilde frelse min Sjæl fra Fortabelse og tage den grulige Dødsangst fra mig – her blev alle mine Synders Forladelse lovet mig! og jeg Ulykkelige hørte det med Ligegyldighed! jeg tænkte: Hvilken Synd har jeg da begaaet, som maatte forsones ved en Andens frivillige Død? – O, kunde jeg høre de Ord igjen, og troe paa dem – men det er for sildigt!» – »Nei siig ikke det, Minona! det er aldrig for sildigt!» – »Jo, der er dem til hvem han siger: Gaaer bort fra mig, I Forbandede – den, der fornægter og forbander Kjærligheden, fordi hun selv bærer en ulykkelig Lidenskab i Hjertet, er ikke til at frelse.» »Det har du aldrig gjort – det kunde du ikke gjøre!» »Jeg hørte derpaa – og jeg har selv tidt talt ligesaa formasteligt thi jeg har glemt Gud, og kun havt Sands for min egen Kjærlighed. Naar jeg tænker paa at han, der gav sit Liv for at frelse os, stod ved Tyras Døds seng – og saae hvad der foregik i mit Hjerte – hvad maa den Hellige have følt?!» – »Smerte – Forbarmelse! Han der græd over Jerusalem – han kalder ikke Retfærdige, men Syndere til Omvendelse! Troer du der er Grændser for hans Barmhjertighed, at han veier den Byrde han tager fra os og bærer for os – at han nogensinde siger: Nei, den er mig for tung?» – »Bar han al Verdens Synd – er det virkelig sandt, at der gives en saadan Kjærlighed? Saa kjender han ogsaa Synden – og naar han tilgiver, tør jeg tro det! Eilers vilde jeg altid frygte for at han troede mig mindre